

„Ďakujem, Andrea.“

Hoci Susan Andrei neponúkla ani len kávu, stará pani zostala v kuchyni, zavesila sa svojej podnájomníčke do paže a pozorovala Danu Kaufmannovú, ako zatvára kuchynské skrinky a mieri k špajze.

„Moja sestra Nan, tá, čo býva v Portlande – v Portlande v Oregone, nie v Portlande v Maine –, no, tak Nan mi povedala o jednom zaručenom spôsobe,“ tárala. „Musíte po celom dome nakvapkať nejaký alkohol. Teraz si nespomínam aký, ale môžem jej zatelefonovať... Mám jej zavolať? Nan tvrdí, že keď ten nápoj, nech už to bolo čokoľvek, nakvapkáte všade naokolo, všetky parazity hneď skapú.“

„Hm,“ zamrmlala Susan. „Aha.“

Dana Kaufmannová sa vystrela, zhasla baterku a otočila sa k Susan.

„Keď zistíme, že byt je zamorený plošticami, pristupujeme k hubeniu v troch fázach. Prvou je kontaktné hubenie, potom postrek dezinfekčným prostriedkom a nakoniec postrek regulátorom rastu. Ak taký zákrok nie je účinný, existujú ďalšie varianty.“

„Rum!“ vyhrkla Andrea a luskla prstami. „Keď do všetkých kútov nastriekate rum.“

„Nie,“ prerušila ju zamračene Dana Kaufmannová. „To v nijakom prípade nerobte.“

*

Keď Andrea odišla, Dana Kaufmannová požiadala Susan o pohár vody, ktorú vypila na dúšok. „Tak fajn,“ povedala nakoniec. „Sú v tomto byte ešte nejaké miestnosti, ktoré som nepreskúmala?“

Len čo vošli do bonusovej miestnosti, Dana Kaufmannová stuhla.

Portrét Jessicy Spenderovej bol teraz pokrytý stovkami štípancov – rozprestierali sa po jej lícach, brade aj čele. A čo bolo ešte horšie, Jessicine oči už nemali ten šibalský, bezstarostný výraz ako na fotografii, ktorý sa Susan tak skvelo podarilo preniesť na plátno. Dievčina na obraze teraz vyzerala vydesene a bezmocne, akoby prosila o pomoc. Bledomodré dúhovky akoby boli zahmlené slzami.

Susan si pritisla dľaň na ústa a zo všetkých síl sa usilovala potlačiť nevoľnosť.

„To je teda niečo,“ poznamenala Dana a uprela na Susan udivený pohľad. Pod nánosom chladnej profesionality sa objavil takmer detinský úžas.

„No... ja, ehm, som maliarka,“ podotkla Susan zbytočne. Pripadala si hlúpo a bola celá spotená. Čelo mala orosené a celá miestnosť sa s ňou točila. Dana Kaufmannová ďalej uprene hľadela na obraz a Susan naň proti svojej vôli civela tiež, hoci zúfalo chcela odísť. Utiect' z tejto izby, ujsť z tohto domu, schmatnúť Emmu a vybehnúť na ulicu. Preč, preč, preč.

„No,“ vydýchla Dana nakoniec a odkašľala si. „Tu veľa vecí nemáte, takže to pôjde rýchlo.“ Klakla si a štvornožky sa začala pohybovať po obvode miestnosti. Prstami pritom prehmatávala podlahové lišty. Susan vykročila k maľbe, odhodlaná zvesiť ju z rámu, zrolovať plátno a potom s ním prebehnúť cez chodbu do kuchyne a hodiť ho do koša. Ideálne by bolo spáliť ho.

Prečo som jej to urobila? kládla si v duchu zúfalú otázku. Stála tam ako prikovaná, ruky jej bezvládne viseli pozdĺž tela. *Prečo?*

„Prepáčte, pani, ale... pani Wendtová?“ Susan si neuvedomila, že ju Dana oslovila.

„Ehm, áno, pardon. Prosím?“

„Čo tu bolo predtým?“

Susan si odhrnula zablúdenú kučeru, ktorá jej padla do očí. „Čože?“

Dana Kaufmannová sa zastavila medzi dverami a stenou na ľavej strane. „Nad touto lištou sú škrabance. Pod tou farbou ich nevidno, ale cítiť ich hmatom. Vedeli ste o nich?“

„Ehm, nie, nevedela.“ Susan ďalej nehybne stála. Nechcela sa tých škrabancov dotýkať. *Ako sa tá mačka volala? Aha, Pohroma.*

„Predchádzajúci nájomníci tu mali mačku. Ona... tu umrela. Veľmi smutný príbeh.“

„Takže mačku?“

„Áno.“ Susan mala pocit, že portrét Jessicy Spenderovej ju pozoruje, že na ňu upiera žalostný, úpenlivý pohľad. „Prečo?“

„Ale nič, zabudnite na to,“ mávla rukou Dana a vystrela sa. „Na to nie som odborníčka. Tu som už skončila. Porozprávame sa v kuchyni?“

*